

U.S.A. CANADA

KONTAKTORGAAN VAN DE STUDIEGROEP USA.CANADA • OPGERICHT 10 JAN. 1970

Redaktie: C.V.ten Brink
v.Oosten de Bruynstraat 147
Haarlem. Tel. 023-31 41 30

No. 18 - mei 1977

WELK BELANG HEEFT "AMPHILEX 77" ?

In feite is een Internationale Postzegeltentoonstelling, een manifestatie welke alléén verzamelaars en filatelisten aanspreekt.

In zekere mate als een idealistisch propagandamiddel t.o.v. onze liefhebberij te kenmerken.

In vergelijking met de opmerkelijke algemene aandacht welke b.v. "sport", bij televisie, radio en pers krijgt, is deze voor onze liefhebberij niet weggelegd. Bij sport streeft men naar een betere conditie van lichaam en geest, waarbij het fascinerende spelelement aansluit.

Maar zijn er in onze liefhebberij óók niet vele positieve punten van overweging aan te wijzen, welke een wat grotere aandacht zouden rechtvaardigen?

Alleen een groots opgezette Internationale wil nog wel eens aanleiding geven, wat méér informatie te geven inzake onze postzegelhobby.

"Amphilex 77" is daarvoor, naast een Mekka voor de verzamelaars, een uitstekende gelegenheid.

THE OFFSET-PRINTING OF THE ISSUES 1918-1921

De periode na de eerste wereldoorlog was voor de postzegelproduktie in Amerika, een moeilijke tijd.

Het door oorlogsomstandigheden ontstane gebrek aan de juiste materialen, zoals o.a. papier, inkten etc. dwongen tot versoberingen op elk terrein.

Het papier was slechts in een veel mindere kwaliteit voorhanden, de aanmaak van de drukplaten stagneerde door gebrek aan de daarvoor benodigde metalen enz.

Het was noodzaak geworden zich voor enige tijd te behelpen, met minderwaardige vervangingsmiddelen (surrogaten).

Vanzelfsprekend zag men uit naar een geheel ander drukprocedé, wat zich liet aanpassen aan de omstandigheden.

Men vond, evenals in vele andere landen, het gebruik van de offsetdruk als een vervangende drukwijze.

Hoewel dit drukprocedé in die tijd, nog niet ten volle was ontwikkeld en er nog vele tekorten aan vastzaten, moest wel uit nood, voor dit principe worden gekozen.

Het resultaat was een onklare druk, fletse kleuren, sterk vergelend papier met een geringe stevigheidsgraad, enz.

Ondanks deze tekortkomingen, vooral ten opzichte van de postzegelreproduktie, ontstond er toch een filatelistisch interessant facet voor postzegelspecialisatie.

Vandaag de dag kan men, veelal nog met beperkte middelen, een aansprekende en hoogst bijzondere specialisatie nastreven.

Het vraagt enig inzicht omtrent het gebruikte drukprocedé, maar dit is voor de leek op dit gebied wel te achterhalen. Allereerst het papier; aan de keerzijde van het zegel kan men de mindere kwaliteit onderscheiden. De wat wollig dikere papierstructuur heeft een z.g.n. "harig" karakter. Vooral te onderscheiden aan de uiteinden der tanding, welke met een loupe duidelijk te zien is. In tegenstelling met de vroegere uitgaven dezer medaillonserie, welke in plaatdruk (Flat Plate Printing) waren uitgevoerd.

Dan is er de min of meer fletse druk met vervloeiing van 't zegelbeeld, het vollopen van fijne arceringen, waardoor hier en daar kleurvlekken konden ontstaan. Dit in vergelijking met de scherpe klare druk met heldere, vaak sprankelende,

tinten van de voorgaande uitgiften van deze medaillonserie. Ook is de offsetdruk te herkennen aan het ontbreken van een "verdiepte" indruk.

Deze indruk komt alleen voor bij de plaatdruk en is duidelijk aan de kleefzijde te onderscheiden. De zegel in offset gedrukt, heeft altijd een totaal egaalvlakke keerzijde.

Ook zijn de offset-uitgifte zonder watermerk gebleven, omdat de papierstructuur zich daar niet voor leende.

Er waren twee verschillende drukmethoden bij deze offsetdruk toegepast. De vlakkeplaat-methode en de rotatie-methode. Voor de eerste manier drukte men vellen van 400, 800 of 1600 zegels. Na de verwerking van gomming, perforatie, werden deze vellen versneden tot vellen van 100 zegels elk. De tweede wijze was de offset-rotatie (Rotary Press Printing) waarbij van omvangrijke papierrollen werd gedrukt (zoals bij de kranten-rotatie gebruikelijk is). Hieruit sneed men vellen van 170 exemplaren postzegels.

Kenmerkend voor deze drukwijze was het zegelbeeldformaat, wat onderling nog wel eens verschillen laten zien.

($19\frac{1}{2}$ - 20 mm breed / 22 - $22\frac{1}{2}$ mm hoog).

Deze formaatverschillen ontstonden doordat er bij het offset-drukprocedé gebruik moest worden gemaakt van water.

De vellen werden in vochtige staat gedrukt. Na droging ontstonden door krimpings van het papier, zowel in breedte als hoogte der zegels, zegelbeeldformaat-verschillen.

Ten opzichte van de Plaatdruk werd hierbij in droge staat gedrukt, waardoor verschillen in het zegelbeeld niet konden plaats vinden.

De eerste uitgave in offsetdruk was op 24 december 1918, deze had een perforatie 11.

Enige maanden later was men genoodzaakt ongeperforeerde postzegels uit te geven. Oorzaak het niet voldoende functioneren van de perforeer-apparatuur, door gebrek aan vervangende onderdelen.

Dit gaf later ook aanleiding voor de latere uitgaven, welke in diverse perforatie-afwijkingen werden uitgegeven, o.a. perforatie 11x10, 10x11, 10 en 11.

Hierdoor ontstonden diverse zeldzame perforaties, vooral de uitgifte 1921 met de perforatie 11 (nieuwe apparatuur).

Het gebruik van de vele typeverschillen, vooral bij het

2 cent zegel, in combinatie met de verschillende perfora

ties, maakten dat er bijzondere variateiten ontstonden in deze uitgaven. Opmerkelijk is hierbij, dat er veel van deze zegels uit deze periode, tussen de overige vroegere uitgaven zijn terecht gekomen en in partijtjes kunnen voorkomen. Er is namelijk lange tijd geen aandacht aan de soms zeer zeldzame zegeluitvoeringen besteed. Hierdoor is het nog altijd mogelijk zo'n bijzonder exemplaar, tussen het meer eenvoudiger zegelmateriaal uit te vissen. Indien men er maar oog, d.w.z. voldoende onderscheidingsvermogen toe heeft dit te ontdekken. Ook de stempeling spreekt bij dit onderzoek een belangrijke rol. Aan de stempeldatum kan men derhalve zien of men met een in die tijd uitgegeven zegel te doen heeft. Maar ook daarin valt veel te ontdekken, gezien het hier onderstaande voorbeeld.

De brief is gefrankeerd met een zegel 1 cent en een paartje van 2 cent van de ongeperforeerde offset-uitgifte van 1920. Deze 5 cent-frankering was nodig op een brief naar Duitsland. De stempeldatum vermeldt duidelijk 20 jan. 1920. Het 1 centzegel werd 21 januari 1919 uitgegeven, volgens de Scott-catalogus. Niets bijzonders dus. Maar nu dat paartje van de 2 cent? Het type is te herkennen als type VII, waar Scott een uitgiftedatum vermeldt, 2 december 1920.(?).

*From
Max Levy
1317-5 Ave
New York City
U. S. A.*

*Herr. Max Matkowski
Lantackstrasse 9.*

*Berlin - Friedenau.
Germany*

THE PICTURAL ISSUE OF 1869 (2)

Na het globale overzicht in ons vorig nummer omtrent deze prachtige postzegelserie der V.S., volgt hier een wat meer gedetailleerde beschouwing t.a.v. de onderlinge zegelwaarden.

THE ONE CENT FRANKLIN

Dit zegel waarover we reeds spraken van een rond zegelbeeld, is niet geheel juist. Duidelijk is hier sprake van een ovale vorm. Het vignet met het portret van staatsman Benjamin Franklin werd gegraveerd door Joseph Ives Pease, terwijl de omlijsting, ook wel "frame" genoemd, van de hand van graveur William D. Nichols is geweest.

Zo ziet men dat aan zo'n op het eerste gezicht eenvoudig zegeltje, veel meer vast zit als wat men over het algemeen zou vermoeden. Tevoren werden talrijke proeven genomen om tot een definitieve vormgeving te komen.

Ook de gekozen kleur, dikwijls een belangrijk punt van overweging, kwam tot stand na vele kleurproeven welke van dit zegel werden genomen. Toch komt dit zegel in diverse tinten voor, o.a. licht geelbruin (buff), bruin-oranje en een donkerbruin-oranje. Deze kleurvariaties waren toevallig ontstane afwijkingen tijdens het drukken. Gezien de voor die tijd zeer grote oplage van 16.605.150 exemplaren, waarbij gedacht moet worden aan het destijds bestaande handwerk, wat een lange verwerkingstijd vroeg, konden deze kleurverschillen niet of nauwelijks worden vermeden. Bij de aanmaak der inkten, veelal nog met beperkte nauwkeurigheid van de mengapparatuur, ontstonden diverse aanmaakpartijen welke onderling geringe tintverschillen te zien gaven. Met de hedendaagse geperfectioneerde methoden is dit vrijwel uitgesloten.

Het 1 cent-zegel is gedrukt van twee platen (Plate 1 en 2). Elke plaat bevatte 4x150 zegels gedeeld door een blanke horizontale en verticale strook. Later werden deze vellen in vieren gesneden, zodat er 4 vellen van 150 zegels voor

verkoop geschikt ontstonden. Deze vellen van 150 zegels werden in deze vorm aan de diverse postkantoren verzonden. Het eigenlijke gebruik van dit 1 cent-zegel was bestemd voor frankering van plaatselijke post. Hiervoor bestond in 1869 het tarief van 1 cent, mits binnen de stad en aanliggende omgeving geadresseerde brieven, (Drop Letters). Tevens diende deze 1 cent-zegel voor de nodige aanvullende frankering, voor brieven met verdere bestemmingen. Zo kon het voorkomen dat een brief werd gefrankeerd met drie van deze 1 cent-zegels, voor de normale post in het binnenland, waarvoor een porto was bepaald van 3 cent. Ook werd dit zegel wel eens gebruikt op hooggefrankeerde post naar het buitenland, als bijfrankering om aan het juiste posttarief te voldoen.

Gebruikte blokken van vier van dit zegel komen vrijwel niet voor, terwijl strips van drie zegels wel kunnen voorkomen, zoals bovenstaand werd omschreven.

Normaal komt dit zegel met een z.g.n. grill-persing voor. Trouwens geldt dit voor de gehele serie.

Een "Grill" is een inpersing van een blokvormig aantal scherpe puntjes, in dit geval Grill G ($9\frac{1}{2} \times 9$ mm. 12 bij 11 puntjes). Dit was een maatregel om een herhaald gebruik van de zegels te voorkomen en onmogelijk te maken.

Het kwam destijds veelvuldig voor dat na het afweken van het zegel, men het daarop voorkomende stempel met behulp van bijtende zuren liet verdwijnen en het zegel voor een tweede maal gebruikte. De destijds gebezigde stempelinkt was van een dermate samengesteld procédé, dat dit mogelijk was en een frauduleus gebruik in de hand werkte.

De gedachte werpt zich op om het thans ook eens te proberen om van een gebruikt zegel een ongebruikt te maken.

Maar daarbij moet rekening worden gehouden dat verse stempelinkt zich destijds wel voor leende, maar dat na jaren een zekere chemische verstening van de substantie optreedt, dat een gehele uitwissing van het stempel onmogelijk maakt. Alleen een langdurige onderdompeling zou enig resultaat hebben, maar daarmee tast ook de drukinkt van het zegel aan. Hierdoor ontstaan de wel eens voorkomende "gebleekte" zegels welke terstond herkenbaar zijn.

Om terug te keren naar ons onderwerp "Grill" willen we nog even aandacht wijden aan het waarom men tot deze maatregel

overging. Het is namelijk zo, dat de grill-inpersing de egale papierstructuur brak, waardoor de daardoor ontstane papiervezels de stempelinkt opzogen, welke zich moeilijk lieten verwijderen.

De grill werd ingeperst na het drukken der zegelvellen, echter vóór het perforeren om een gemakkelijk inbrengen in de grillpers mogelijk te maken. De grillpers is te zien als een soort mangel, bestaande uit twee stalen rollen welke op de juiste afstanden, korresponderende met de zegelplaatsingen, van scherpe puntenverdeling waren voorzien. Een rol bevatte de z.g.n. "female grill" met opstaande pyramide-vormige puntjes, de ander de "male grill" had daarentegen neergaande puntjes.

Over deze grill-toepassingen zullen we later nog wel eens terug komen, omdat dit een onderwerp op zich betekend en teveel aandacht zou vergen.

In elk geval speelde de grill t.o.v. de 1869-serie een bescheiden rol, omdat er slechts een formaat voor is gebruikt.

Doch het ontbreken van een grill op deze uitgave, nog wel eens ter sprake komende, moet men voorzichtig zijn.

Het destijds gebezigde "handwerk" gaf nog wel eens grote verschillen van inpersing te zien, omdat men soms te veel vellen ineen door de grillpers liet lopen, waardoor de bovenste vellen wel een normale grill lieten zien, maar daarentegen de onderste vellen een nauwelijks te onderscheiden inpersing weer gaven. Door een onjuiste inbreng van vellen in de grillpers, ontstonden de z.g.n. Split Grill. Te herkennen aan twee gedeeltelijke inpersingen op een zegel. De "Double Grill" daarentegen ontstond door het vel tweemaal door de grillpers te laten lopen.

(Wordt vervolgd.)

BEZOEKT MAANDAG 30 MEI 1977 ONZE RUILBEURS IN "PAX"!

Bij uw bezoek aan de Amphilex is het zeer zeker de moeite waard even bij uw studiegroep binnen te lopen. Speciaal voor deze gelegenheid bewaarde pracht kavels zegels, brieven, enz, voor leden gratis toegang. Eventueel tafels te huur à fl. 5.- alleen voor leden.

MODERNE STEMPELVARIËTATEN, EEN VERZAMELWAARDIG OBJECT!

Het feit, dat het stempel onverbrekelijk aan een postzegel verbonden is, postfris uitsonderingen daargelaten, zal iedere postzegelverzamelaar wel willen beamen.

Wanneer hij b.v. uitsluitend "gebruikt" verzamelen wil, zonder enige stempel-interesse, krijgt hij toch met deze zegel-ontwaarders te doen. Veelal wordt aan een licht gestempeld zegel de voorkeur gegeven. Ook de diverse stempelvormen spelen hierbij een belangrijke rol. O.a. zijn golflijnstempels en ook overmatige dikke ovale tempels bij hem niet geliefd. Bij het "gebruikt" verzamelen, neemt men het stempel als een noodzakelijk kwaad, op de koop toe.

Men heeft dus echt wel oog voor zegel-stempelcombinaties, mits deze maar aan een zekere zin van harmonisch samengaan beantwoorden.

Een vorig maal hebben we er al eens over gesproken hoe in sommige gevallen, een stempel effectief met het zegel kan werken. B.v. bij het kleine rond stempeltje en de vlagstempels der Verenigde Staten. En zo zijn er meer op te noemen. Wie kan niet luchtvaart-propaganda-stempel "Air Mail Saves Time"? zeer lang heeft men dit stempel gebruikt, daardoor komt het op een groot aantal zegeltypen voor.

Vooraf op het luchtpostzegel Scottno.C11, 1928 "Beacon", heeft dit stempel een creatieve werking.

Veelal is er van een stempel, vooral wanneer het een langgerekt model betreft, slechts een klein fragment op de zegel te zien. Daardoor komt het dat veelal aan het stempel geen of ten dele aandacht wordt geschonken.

Verzamelen van moderne stempelvormen heeft daarom dan slechts zin, wanneer een volledige afdruk op het gehele stuk (brief of briefkaart) voorkomt. Daarbij kunnen dan de afgeweekte zegels met de stempelfragmenten van het desbetreffend stempel als een aansluitend geheel worden opgenomen.

Waarom maakt men deze tempels zo langgerekt? Eenvoudig om méér dan een zegel, b.v. die van een serie, met één stempe-ling te bestrijken.

104 Het is vandaag de dag mode geworden om bij diverse gelegen-

heden, ook niet altijd op filatelistisch gebied, speciale stempels te gaan gebruiken. Veelal wordt een brief of kaart van diverse zegels, of wel gehele serie voorzien. Een fraai uitgevoerd stempel completeert dan het geheel. Het is dus in feite 'n opsmuk aan het uiterlijk

RUILBEURS STUDIEGROEP USA-CANADA
TER GELEGENHEID VAN AMPHILEX 77.

Besloten is op maandag 30 mei 1977 een ruilbeurs te organiseren t.o.v. onze verzamelgebieden, in gebouw Pax, Ferdinand Bolstraat, Amsterdam. Inde onmiddellijke omgeving van de Amphilex-postzegeltentoonstelling. Noteer deze datum voor een bezoek aan de Amphilex en ... ruilbeurs USA-Canada. Er zullen zeer goede en fraaie aanbiedingen van zegels en brieven op u liggen te wachten. Geopend van 10.30-16.00 uur.

van de brief. Hierdoor is een geliefd verzamelobject ontstaan hetgeen bij vele verzamelaars aanspreekt. Staat men echter volkomen afwijzend tegenover het briefverzamelen, en wil men zich beperken tot alleen zegels zonder meer, dan is daar ook een oplossing voor te vinden. Men tekent eenvoudig zo'n speciaal stempel over op blanco albumvel. Dit kan door middel van transparant tekenpapier voor ieder te verwerken zijn. In potlood of beter nog in zwarte tekeninkt. Erg nauwkeurig behoeft zo'n reproductie niet te zijn, immers het geeft slechts een indruk van het geheel weer. Daaronder worden dan de diverse zegels met fragmenten van het betreffende stempel aangebracht.

Op deze wijze ontstaat een blad met een verzameling van verschillende zegels, met een samenhangend geheel betreffende het stempel. Vanzelfsprekend kan ook volstaan worden met een briefstukje waarop het gehele stempel zichtbaar is, daaronder dan de zegels enz. enz.

Er zijn in dit opzicht nog veel meer variaties mogelijk, om tot een eigen verzamelwijze te komen. Het hoeft echt niet duur te zijn om een specialisatie na te streven.

Een naar eigen inzichten opgezette collectie, hoe eenvoudig ook, wint het altijd van een z.g.n. albumverzamelen.

THE PONY RIDER

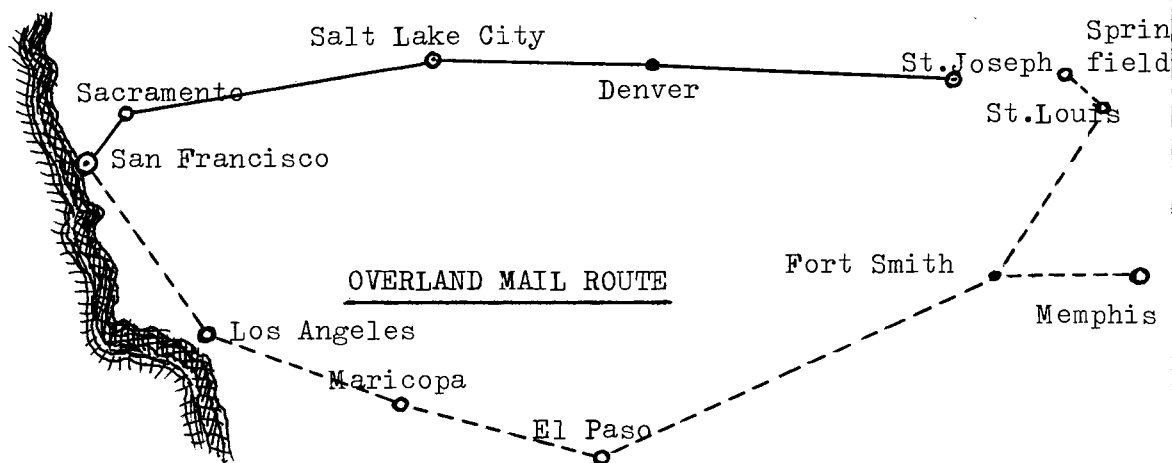
Een zeer beroemde dienst van deze Express was die tussen Sacramento (hoofdstad van de staat Californië) en de staat Kansas. Deze dienst begon in 1860 en oogstte grote bewondering van het publiek. De eerste bekendmaking aan het publiek werd gedaan in de New Yorkse "HERALD" en de "Missouri Republican" op 26 maart 1860.

In een redactionele kolom stond geschreven dat de eerste "rider" op 3 april 1860 zou vertrekken om 4.00 uur p.m. Alle post welke tot die tijd aankwam zou meegenomen worden. De tocht zou gaan via Fort Kearney, Laramie, Great Lake City, Camp Floyd, Carson City, Washoe Silver Mines, Placerville naar Sacramento. Post bestemd voor Oregon, Washington Territory, China en Japan, zou in San Francisco overhandigd worden voor verder transport. De ponies werden gestationneerd in stages om de 20 km. Elke rider deed 3 stages zodat hij gemiddeld een afstand van 60 km. aflegde. Deze riders werden met zorg geselecteerd en het waren stoere en dappere mannen die de post van Oost naar West brachten.

De start vond plaats in St. Joseph bij Pike Peak Stable met het afschieten van een kanon. Tussen de kruitdampen door begon Johnny Frey aan de eerste mijlen. Aan de Westkust was Hanny Rolff de eerste rider en hij legde de eerste 20 mijlen af in 59 minuten. Verwisselde in 10 seconden van rijdier en ging verder richting Sierra Nevada. De totale afstand werd afgelegd in 8 dagen; iets meer dan een derde van de tijd ten tijde van de Overland Mail Compagny tussen St. Louis en San Francisco.

Ook de burgeroorlog brak tijdens de tijd van de Pony Express uit en dit gaf een stuk meerwaarde aan de berichtgeving van

THE PONY EXPRESS

de Express. Het nieuws van de beschieting van Fort Sumter bereikte de Westkust al in 7 dagen en 17 uur. De snelste rit echter was die welke de tekst van de Inaugurale Rede president Lincoln overbracht: 7 dagen en 16 uur (maart 1861). Weer of geen weer, sneeuw, regen, droogte, storm, ravijnen, woestijnen, rivieren, alles moest getrotseerd worden. Het meest eenzame stuk was dat tussen Salt Lake City en Sacramento, meer dan 1000 km. door de woestijn. Het verwisselen van paarden mocht hoogstens 2 minuten duren. Door deze ontwikkeling was de afstand New York - San Francisco van 23 tot 13 dagen ingekort.

Natuurlijk ontstonden er bij het publiek ook de diverse helden. Een van deze favorieten was William F. Cody, die de gevaarlijkste delen van de route voor zijn rekening nam. De gedeelten welke door het land van de Cheyennes- en de Comanches-indianen liepen. Hij deed dit voor \$ 150.- per maand. Een voor die tijd grote som gelds.

Zegt U de naam Cody niets? Ze noemden hem ook wel: Buffalo Bill..... In juli 1861 werd de eerste dagelijkse overland Mail gevestigd tussen St. Joseph en Placerville. Dit was de z.g.n. Central Route: de lengte was 1920 mijlen; ook deze route liep weer over het centrale knooppunt van veel routes: Salt Lake City.

H.J. van den Bosch.

HISTORISCHE FEITEN EN GEBEURTENISSEN UIT DE GESCHIEDENIS DER VERENIGDE STATEN, OP POSTZEGELS WEERGEGEVEN

(vervolg)

Iedereen begon haar "Molly Pitcher" te noemen. John Hays was kanonnier. Inde middag werd zijn batterij getroffen, verscheidene soldaten werden gedood en John zelf zwaar gewond, waardoor hij niet meer in staat was een kanon af te vuren. Mary nam de leiding over en nam de plaats van John in en bediende voor de rest van de dag het kanon.

Na het gevecht prees Washington haar patriottisme en in tegenwoordigheid van al zijn officieren, werd zij opgenomen in het revolutionaire leger in de rang van sergeant. Op het slagveld van Monmouth is een monument opgericht ter herinnering aan "Molly Pitcher". (Scottno.646).

Vele Indianenstammen streden mee met de Engelsen tegen de patriotten en hiervan ondervonden de Amerikanen veel last. In 1779 werd een expeditie uitgerust onder aanvoering van John Sullivan (Scottno.657), om de Iroquoia-Indianen inde staat New York een fikse afstraffing te geven. Deze expeditie verwoestte de dorpen, stak de velden in brand en ruimde verschillende Indianenoorlogsbenden op, waardoor aan de macht van de Indianen in de staat New York een einde kwam. (Scottno.289).

In 1780 wordt Gen.Greene door Washington met een leger zuidwaarts gezonden, om de opmars van Gen.Cornwallis, dié in Noord-Carolina opereert te stoppen of te vertragen.

Hierin slaagt Gen.Greene en in augustus 1781 trekt Generaal Cornwallis zich terug in Yorktown in Virginia. Hier wacht hij op versterkingen, welke van overzee aangevoerd kunnen worden. Tezelfdertijd echter wordt een Amerikaans leger over de Hudsonrivier gezet en begint de opmars over land naar Yorktown. Een Frans vlooteskader verlaat de haven van New York om Yorktown van zee af te sluiten. Dit gelukt wonderwel en eind september 1781 neemt het beleg van Yorktown een aanvang. Iedere uitweg, zowel over zee als over land, is voor Gen.Cornwallis afgesneden. Op 19 oktober 1781 geeft Cornwallis zich met zijn gehele leger over. (Scottno.703, 108 Capitulatie van het Engelse leger bij Yorktown, beeltenis-

sen van Generaal Washington (midden), de Franse generaal graaf de Rochambeau (links) en de Franse admiraal graaf de Grasse (rechts).

Vredesonderhandelingen, waaraan van Amerikaanse zijde wordt deelgenomen door Benjamin Franklin, gezant in Frankrijk, door John Jay, gezant in Spanje, door John Adams, Henry Laurens en Thomas Jefferson. In 1783 wordt de vrede van Parijs getekend. (Scottno.728, Washington's hoofdkwartier in Newburgh, N.Y. in 1783).

Al het land van Canada tot Florida en westwaarts tot de Mississippi-rivier behoort voortaan tot Amerika, terwijl Spanje Oost- en West Florida krijgt. Er is een nieuwe Amerikaanse vlag gemaakt: 13 sterren op een blauw veld, in de bovenhoek van een rood-wit gestreept vlak, ontwerp van mevrouw Betsy Ross. (Scottno.1004). Betsy Ross toont de vlag aan Gen. Washington, Robert Morris en George Ross). Niemand weet precies wie deze vlag ontwierp, of wie de eerste vlag heeft gemaakt. Ongeveer een eeuw nadat het Congres de resolutie betreffende de vlag hadden aangenomen, vertelde William Canby in 1870, dat zijn grootmoeder, Betsy Ross, hem had gezegd dat zij in 1776 de eerste vlag, naar haar eigen ontwerp had gemaakt en aan George Washington had aangeboden. Bewijzen hiervoor had hij echter niet.

Er kan nu een poging gemaakt worden met de opbouw. Dit is niet zo gemakkelijk, daar de 13 staten allen verschillende belangen hebben en nastreven. Er wordt een Conventie belegd in Annapolis in 1786. Hier komen slechts de afgevaardigden van 5 staten. Onder hen bevindt zich Alexander Hamilton, een der aanvoerders uit de onafhankelijkheidsoorlog. (Scottno.1086). Men besluit hier een dringend beroep te doen aan alle staten een nieuwe Conventie bij te wonen, welke in Philadelphia gehouden zal worden. Eén der eerste staten die hierop reageert is Virginia. Een der afgevaardigden is George Washington. Nu komen ook de andere staten los en kiezen hun afgevaardigden. In mei 1787 begint deze Conventie onder voorzitterschap van George Washington. Uiteindelijk wordt een geheel nieuwe grondwet opgesteld.

Deze wordt op 17 september 1787 ondertekend door 12 staten, daar het koppige Rhode-Island niet op deze Conventie was

vertegenwoordigd. (Scottno.798, constitutie door de afgevaardigden op de Conventie van Philadelphia in de Independence Hall, naar een schilderij van J.B.Stearn).

Door de volksvertegenwoordigingen van de afzonderlijke staten wordt na een heftige vóór- en tegenbetogen, uiteindelijk de Conventie aanvaard. (Scottno.835, Ratificatie van de Constitutie). In 1787 wordt een ordonnatie aangenomen, waarin een Noord-West Territorium wordt opgericht. (Scottno.795, kaart van het Noord-West Territorium en Manasseh Cutler en Rufus Putnam, onderzoekers van dit gebied). (Scottno.837, standbeeld symboliserend de kolonisatie van de West en het instellen van een civiele administratie voor het Noord-West Territorium).

Het nieuwe regeringsstelsel kan in werking worden gesteld en de eerste president kan worden gekozen. George Washington (1732-1799) wordt in 1789 met algemene stemmen, tot eerste president van de Verenigde Staten van Amerika gekozen. Op 30 april 1789 legt de eerste president van de Verenigde Staten, op het balkon van "Federal Hall" in New York, de ambtseed af. (Scottno.854, George Washington legt de eed af). Washington was president van 1789-1797 (tweemaal een ambtsperiode van 4 jaar). Onder zijn bewind werd Alexander Hamilton een volbloed federalist (hieruit is de partij van de Republikeinen ontstaan), als hoofd van het Department van Financiën aangesteld, en Thomas Jefferson, een anti-federalist (hieruit is de Democratische Partij ontstaan), als "Secretary of State", dit is Minister van Binnen- en Buitenlandse Zaken. Hamilton richtte een Nationale Bank op, die alle zaken betreffende geld van de staat moest regelen.

In 1791 wordt het gebied Vermont verheven tot staat en als 14e staat in de Unie opgenomen. (Scottno.903). Regeringsgebouw in de hoofdstad Montpelier).

Daarna volgt in 1792 Kentucky. (Scottno.904, Daniël Boone en drie pioniers, naar een schilderij van Gilbert White).

(Wordt vervolgd).

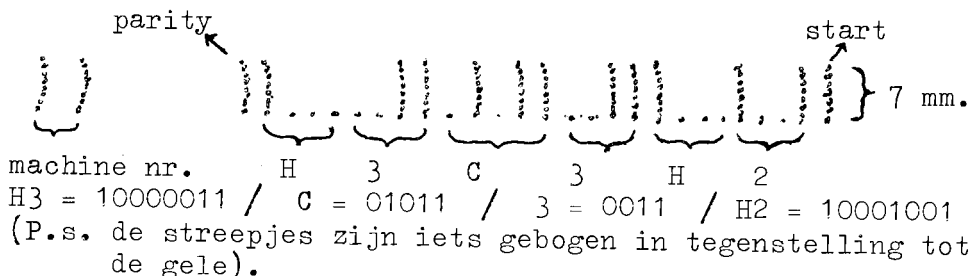
Er worden thans 2 verschillende soorten codes gebruikt in Canada. Proefnemingen met nieuwe systemen gingen voort. Men ontdekte dat de adres-code bij de zakenpost, vooral met behulp van de schrijfmachine of adresseermachine werd aangebracht, (dus niet geschreven).

Men vond toen een systeem om deze (zaken)post direkt, d.w. z. zonder tussenkomst van een codeur, door de machine te laten lezen. Dit systeem, Optical Character Reader (OCR) genaamd, werd niet gebruikt om de post direkt te sorteren, maar werd gekoppeld aan een nieuwe ontwikkelde codeer-machine. Deze moderne volautomatische machines (Inkjet-Printers) drukken codestreepjes echter niet op de brief, maar "spuiten" de fluorescerende stof, door heel fijne gaatjes (zie voorbeeld D), in een bepaald patroon op de brief. Ook in de USA is dit systeem thans in proefgebruik.

Voorbeeld OCR codering

Montreal, Quebec

H3C 3H2.

Elk codestreepje is samengesteld uit 8 kleine stipjes boven elkaar. Hoewel de code zelf niet werd gewijzigd was er toch een nieuwe uitvoering (OCR-code) met rode fluorescerende streepjes i.p.v. gele.

De eerste OCR-machines werden op 24 juli 1975 in Toronto in gebruik gesteld en op 18 dec. 1975 in Vancouver.

Het machinenummer (KPK) is nu niet meer in de vorm van een cijfer op de envelop gedrukt, maar wordt nu links van de code-streepjes, in de vorm van deze code-streepjes toegevoegd. (zie voorbeeld D).

Hoe ziet nu zo'n (volledig) gemechaniseerd codeerstation eruit ?

Alle binnengekomen post wordt via de schiftmachine voorgesorteerd naar grootte, dikte, etc. Pakjes en bundels drukwerk e.d. worden met de hand verwerkt.

De enveloppen welke machine-geschikt zijn (dus voor de machinale verwerking), gaan via een lopende band naar de z.g. n. facer (opzetstempelmachine), waar ze gestempeld worden. Daarna gaan de gestempelde brieven naar de codeermachine. De codeur ziet de brief in een venster voor zich, leest de adrescode, tikt dit op de lessenaar, waarna de machine (geprogrammeerd-computer), dit omzet in een voor de sorteermachine leesbare code, in de vorm van gele streepjes in een bepaalde volgorde.

Indien op de brief geen adrescode staat vermeld, wordt deze brief afgevoerd, om later met de hand gesorteerd te worden. Na codering gaan de brieven door naar de sorteermachine. Deze machine (geprogrammeerd-computer), "leest" de gele code-streepjes en sorteert de brieven naar plaats van bestemming en/of woonwijk etc.

Bij de kantoren met een OCR-systeem gaat het anders.

Hier wordt de voorgesorteerde post eerst in de aanvoerbakken van de OCR-machine geplaatst. De machine sorteert hieruit die brieven, die in het adres een machinaal aangebrachte adrescode hebben. De overige brieven gaan naar de gewone codeermachine, waar de codeur de adrescode leest.

De OCR-machine "leest" de letters en cijfers van de adrescode en voorziet de envelop (volautomatisch) van een rode code, waarna de brieven door de sorteermachine verder verwerkt worden.

De vertaling van de code.

De rij code-streepjes (geel zowel als rood) wordt verdeeld in 4 groepen van resp. 8,5,4 en 8 posities (plaats waar de

streepjes kunnen staan. Zie voorbeeld B). De startstreep en de pariteitsstreep, en bij de OCR-code - de KPK-strepen -, worden niet meegerekend. De startstreep is er altijd en de pariteitsstreep alleen indien het aantal strepen even is. De Canadese postcode bestaat uit een letter-cijfer combinatie, in totaal 6 en is verdeeld in 2 groepen van 3.

Voorbeeld: Ottawa Ont. K1H 6V5. De volledige code bestaat uit 27 code-streepjes en is onderverdeeld in 4 groepen AN(8) A(5) N(4) AN(8). Letter A is een letter uit alfabet.

Letter N is een cijfer (1 t/m 9).

Groep 1. De uitgaande code = de plaats van bestemming, post-district, provincie.

Groep 2. De inkomende code = de plaatselijke code, wijk, straat, officiële gebouwen, grote firma's, kantoren e.d.

Voorbeeld:

Code is M4E 2B8.

1e groep: M4E. M slaat op een deel van de provincie Ontario. 4 en E slaan op een bepaald deel van de stad, of een deel van een stad of een groep van steden of dorpen.

2e groep: 2B8. is de plaatselijke code, duidt aan de (woon-wijk) en de straat of gedeelte van de plaats, complex gebouwen, grote firma's, officiële kantoren, postbox e.d. (Zie voorbeelden).

Officiële instanties met veel post krijgen een apart post-code, evenzo postkantoren, grote firma's.

Bijv. de plaatselijke postkantoren die geen transportver-zorgers hebben, altijd een 0 als eerste cijfer in de code, ook enkele postkantoor-postboxes. De directeur van de PTT in Ottawa heeft codeur K 1A 0C1.

Code-sleutel.

A=een letter.

N=een cijfer.

Voor de letter X met een cijfer erachter is een aparte tabel "AN", xxxx stellen een cijfer voor, zie hiervoor de tabel "N".

De volgende bladzijde geeft een overzicht van de desbetreffende tabellen te zien.

"AN"

LN 00IOxxxx
 KN 00IIxxxx
 MN 0I00xxxx
 RN 0IOIxxxx
 JN 0II0xxxx
 AN 0IIIxxxx
 HN I000xxxx
 GN I00Ixxxx
 SN IOI0xxxx
 CN IOIIxxxx
 BN II00xxxx
 EN II0Ixxxx
 YN III0xxxx
 VN 000Ixxxx
 TN xxxx0I00
 PN xxxxII00
 WN xxxxI000
 NN xxxx000I
 ZN xxxx0000

"A"

L 000IO
 K 000II
 M 00I00
 R 00IOI
 J 00II0
 A 00III
 H 0I000
 G 0I00I
 S 0IOI0
 C 0IOII
 B 0II00
 E 0II0I
 Y 0III0
 V I000I
 T IOI00
 P III00
 W II000
 X IO0II
 N IOII0
 Z II0IO

I = een code-streepje.
 0 = geen geplaatste
 code-streep.

IS VOORTGAAN GEWENST ?

Hiermede besluiten wij dit artikel over postmechanisatie Zeer zeker kan dit in de volgende afleveringen van ons kontaktorgaan een vervolg krijgen. Hiervoor is echter een voldoende belangstelling gewenst.
 Degene welke in dit voor hen essentieel onderwerp geïnteresseerd zijn, geve even een berichtje van instemming.

"AN" A=letter X

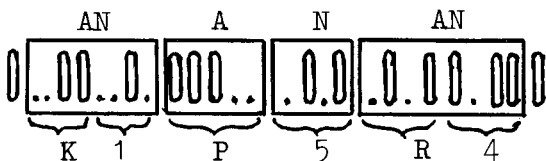
X0 000I000I
 X1 000IOI00
 X2 000IIII00
 X3 0I00000I
 X4 0I000I00
 X5 0I00II00
 X6 II00000I
 X7 II000I00
 X8 II00II00
 X9 I0000I00

"N"

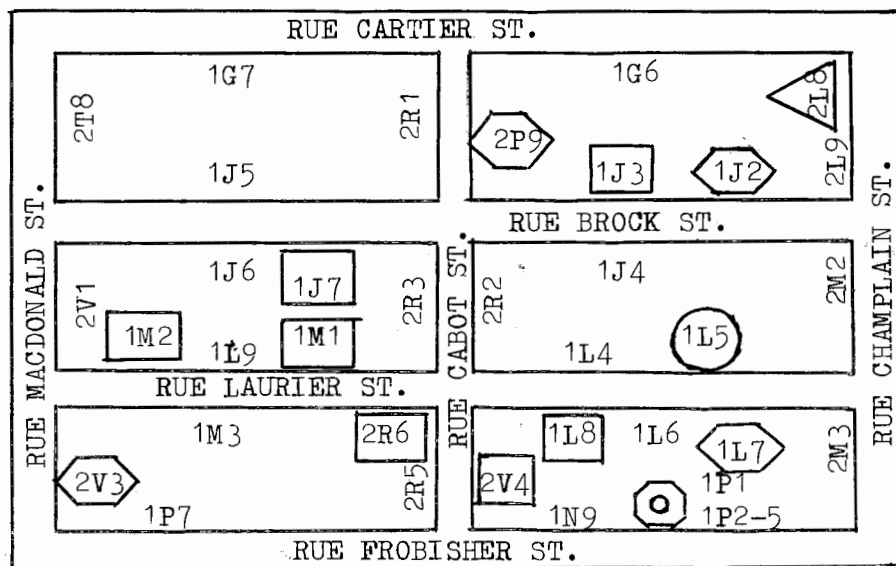
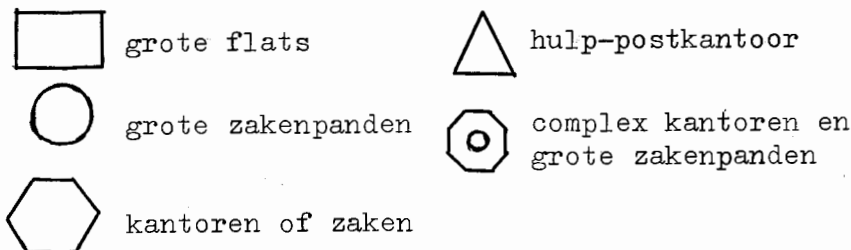
0 IOI0
 1 00IO
 2 I00I
 3 00II
 4 IOII
 5 0IOI
 6 0II0
 7 0III
 8 II0I
 9 III0

Voorbeeld vertaling van een code

K1P 5R4

AN=K1=00II00IO
 A=P =III00
 N=5 =0IOI
 AN=R4=0IOII0II

Hoe de PLAATSELIJKE postcode is gelokaliseerd.

MAKEN DIE (POSTZEGEL) DOUBLETEN
U RADELOOS ?

Neem dan een kordaat besluit, geef deze ter veiling in onze groep! Wat voor de één onbelangrijk is, kan voor de ander van groot belang zijn. Partijtjes, doosjes en stockboek zijn zeer welkom. Vanzelfsprekend ook betere losse exemplaren.

In aansluiting op de in ons vorige nummer aangevangen overzicht, betreffende het object precancels, vervolgen we hier met een wat meer uitvoerige beschouwing.

Uit de vele bewijzen van instemming en positieve reacties op het eerste artikel, bleek dat deze verzamelwijze bij vele van onze leden een vooraanstaande plaats inneemt. Allereerst vraagt men zich af, w a a r o m hebben precancels en in dit geval de Canadese, zoveel invloed op het verzamelgedrag van de filatelist?

Moeilijk om dit met een juiste definitie te omschrijven. Veelal geeft zo'n collectie een ietswat eenzellig beeld van diverse gelijkwaardige zegeltypen te zien.

Het gaat dus meer om de daarop aangebrachte opdrukken, dan om het zegel op zich.

Nu is de uitdrukking "precancel" ofwel voorafstempeling een onjuist gekozen woord. Immers er is daarbij niets gestempeld maar gedrukt, hetgeen iets geheel anders is.

Maar deze "druk" neemt wel de plaats in van het stempel, ter verantwoording van bewezen postdiensten.

Daarover zullen we ons maar niet het hoofd breken en ons bepalen tot het begrip "precancel".

Men kan bij het Canadese precancel 3 typen onderscheiden die sterk van elkaar afwijken, te weten:

General Bar Types / City Types / Number Types.

De eerstgenoemde typen zijn wel de oudste, reeds vanaf 1868 in gebruik geweest. Gevolgd door de City typen welke in 1903 werden ingebracht. De "Numbers" kwamen pas in het jaar 1922 in omloop.

Al naar gelang de plaatselijke verscheidenheid van het opdrukbeeld, t.o.v. lettertype, lijnvorming etc. zijn er typische kenmerken van Canadese precancels te onderscheiden. In afwijking met de Amerikaanse precancel moet hier genoemd worden de diverse lijnplaatsingen en lijnversiering. De Amerikaanse precancel heeft veelal twee lijnen boven en onder de plaatsnaam en staat. De Canadese echter begint eerst met de plaatsnaam, dan de lijnen (minstens 2 ook wel 3 lijnen), dan de staatsnaam.

116 Bij de General Bars zijn alléén de lijnen aangegeven in

diverse typen, welke variëren van twee uiteenstaande dikke lijnen, lijnen met opstaande stippen, viervoudige en ook zesvoudige lijnen, streepjeslijnen, twee dikke lijnen met een golflijn ertussen en drie dubbellijnen. Onderscheidelijk door een dunne of dikke lijnvoering.

De voorgeschreven horizontale stand der lijnen werd niet altijd aangehouden, zo zien we ook vertikale plaatsingen. De moderne versie van deze precancels tot op heden zijn de driemaal tweevoudige dunne lijnen.

De City Types dragen de plaatsnaam bovenaan, daaronder veelal twee lijnen, ook wel eens drie, en onderaan de Staatsnaam of afkortingen daarvan. In sommige gevallen zijn de twee tussenliggende lijnen, vooral bij de oudere typen, versierd met boven en onder aangebrachte boogjes.

Enkele grote steden hadden bovendien precancels bestemd voor derde klas mail. Dit was post voor drukwerken, Mail-ordercatalogi en reclamefolders. Deze precancels dragen alleen de stadsnaam zonder de staat, dan twee evenwijdige dunne lijnen en vervolgens de tekst: "For Third Class Matter Only".

De "Numbers" vermelden alleen een getal van cijfers, geplaatst tussen twee dubbellijnen boven en onder.

De oudste typen hierin hebben smal gevormde cijfers, de moderne ronde cijfertypen.

Een handleiding in de vorm van een catalogus is onmisbaar, om deze cijfer-precancels plaatsherkenbaar te maken.

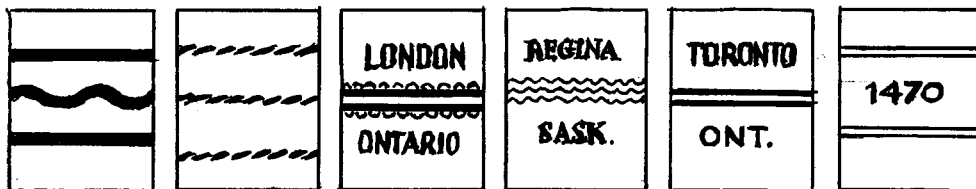
Ook voor de typenverschillen der zegels met de daarop voorkomende van elkaar afwijkende precancel-opdrukken, vragen om een documentatie, wil men derhalve volgens een schema gaan verzamelen. Kopstaande opdrukken komen voor, soms zeldzaam ook wel minder in cataloguswaarde dan een normale stand. Dubbele precancel-opdrukken zijn over het algemeen zeldzamer en worden dan ook hoger gewaardeerd. Afwijkingen zoals gebroken lijnen, Nail Heads (spijkerkoppen), dit waren de spijkertjes waarmee de clichévormen aan de drukcilinder waren bevestigd, zijn variaties welke veel gezocht zijn.

Zo mogelijk zullen we trachten de officiële catalogus van Canada-precancels van H.G.Walburn, in het buitenland te bestellen, voor hen die daarin belang stellen.

Deze om de vier jaar uitgegeven catalogus heeft een zeer beperkte oplage en is vooral in Canada erg gezocht. Wie zich voor deze catalogus interesseert geve zich liefst spoedig op aan de redactie van ons blad. Aan de hand van het aantal aanmeldingen kunnen we dan de uitgever benaderen tot aankoop. De prijs ligt ongeveer 3.00 Candese Dollar. Tot zover een globaal overzicht van de verschijningsvorm van de Canadese precancel. Volgend keer een wat meer gedetailleerd beeld hiervan, met afwijkingen t.o.v. het geijkte patroon.

(Wordt vervolgd).

Diverse verschijningsvormen van Canadesè Precancels:

General Bars.

City Types.

Numbers.

DE KOMENDE MUTATIE IN ONS BESTUUR

Zoals reeds eerder ter kennis werd gebracht, treed met ingang van het volgend winterseizoen 1977/78, uw voorzitter, C.V.ten Brink, af als voorzitter van onze studiegroep. Gelukkig vond het bestuur voor deze opengevallen plaats, een opvolger in de candidatuur van de heer A.J.van Hulst. Vanaf de oprichting af, een actief en geïnspireerd lid van onze studiegroep.

Het is bij velen bekend dat hij o.a. een groot aandeel gehad heeft, in de verwezelijking van onze herdenkings-ten-tonstelling "200 Years USA", vorig jaar in Laren N.H. Als 2e secretaris vonden wij de heer N.A.van Bakelen, die ons bestuur wil komen versterken.

Op onze bijeenkomst van 30 mei 1977, zal het bestuur beide heren voordragen, waarna een verkiezing zal plaatsvinden.

DE LUCHTPOST-OPDRUKZEGELS VAN NEW FOUNDLAND /W.F.Briel.
(vervolg)

Op de 14e juni 1919 werden twee pogingen ondernomen om de Atlantische Oceaan te overbruggen. Alcock en Brown startten zaterdag de 14e juni om 13.43 plaatselijke tijd van St.John's met een 4-motorig Vickers Vimy tweedekker, een voormalige bommenwerper, en landden de 15e juni om 9.40 te Clifden in Ierland. Daarmee hadden zij de door de "Daily Mail" uitgelopen premie van £.10.000 gewonnen. Het was echter een adembenemend avontuur geweest. Na acht uur in de dichte wolkenmassa's gevlogen te hebben, begon plotseling de lin-kermotor te haperen. Op de carburator had zich ijs vastgezet. Voorzichtig remde Alcock de motor af, om hem dan weer op volle toeren te laten draaien, om zo de ijslaag kapot te scheuren. Het bekende middel faalde echter deze keer. Toen nam Brown een doldriest besluit. Hij klom op het draagvlak en werkte zich van steunboog tot steunboog naar de motor toe, om de carburator van ijs te bevrijden. Op de tast bereikte hij zijn doel en het lukte hem de ijslaag af te breken. Meteen liep de motor weer feilloos op volle toeren. Na een vlucht van 15 uur en 57 minuten streek de zware machine op een Ierse weide neer. Daarbij brak het landingsgestel geheel af en het toestel kwam op zijn kop te staan. De vliegers bleven echter ongedeerd. Zij werden door de Engelse Koning geridderd en op de plek waar zij bij Clifden waren geland, werd een gedenkteken opgericht. De door hen vervoerde post, die de vertrekstempels dragen van St.John's, gedateerd van 10 tot 13 juni 1919, werd in Londen in de morgenuren van de 17e juni 1919 besteld. Tegelijkertijd met Alcock en Brown vertrok op 14 juni 1919 van Harbour Grace een Handley-Page-machine. De aangeboden luchtpost was over de beide vliegtuigen verdeeld. Alle brieven waren met bovengenoemde opdrukzegels gefrankeerd. De voor de Handley-Page bestemde post bestond uit 115 brieven, van St.John's naar Harbour Grace overgebracht, voorzien van het stempel St.John's en gedateerd 9 juni 1919 - 17 uur, 56 brieven en kaarten, direct in Harbour Grace afgegeven en enkele briefkaarten en brieven, meegegeven door personeel van de Handley-Page.

Na twee vruchteloze pogingen startte het vliegtuig op 15 juni, maar was echter gedwongen in Parrsboro in New Scotland te landen. De post werd toen verder per boot naar Engeland vervoerd. Deze kreeg géén aankomststempel.

Met dezelfde Handley-Page-machine werd op 9 oktober 1919 een andere vlucht gemaakt. De bedoeling was naar Greenport op Long Island te vliegen om aldaar de post over te dragen aan het Engelse luchtschip R.-34, dat onder commando van majoor Scott de overtocht naar Europa zou wagen. Na een vlucht van 12 uur moest de Handley-Page echter weer in Parrsboro landen. De post die tenslotte op de plaats van bestemming aankwam, nadat het luchtschip Amerika reeds verlaten had, werd toen met het s.s. "Mauretania" naar Engeland verder vervoerd. In februari 1921 werden vluchten tussen St. John's en St. Anthony via Botwood uitgevoerd. De post kreeg een violet stempel "Air Post St. Anthony". In maart van hetzelfde jaar vonden vluchten plaats tussen St. John's en Fogo via Botwood. Ook deze post werd voorzien van een bijzonder violet stempel "Air Post Fogo".

3) Zegel met opdruk "Air Mail/to Halifax, N.S./1921". Op 7 november 1921 werd de 35 cent (rood) van de uitgifte 1897, voorzien van een opdruk "Air Mail/to Halifax, N.S./1921" in totaal oplage van 14.000 stuks. Er bestaan twee oplagen, de eerste bestaande uit 5.000 en de tweede uit 9.000 zegels. Voor de tweede oplage werden dunnere letters gebruikt. Ook de kleur van de opdruk is grijzer. In één vel van 25 stuks zijn 14 zegels zonder punt achter "1921" en 11 met een punt. Bovendien schijnen in hetzelfde vel van 25 zegels verschillen te bestaan in de afstand tussen "Air" en "Mail", 17 zegels hebben een "normale" afstand, terwijl bij 8 zegels de afstand kleiner is. Ook verschoven opdrukken komen voor. Tegelijkertijd werden twee vellen met kopstaande opdruk aangetroffen. De zegels werden gebruikt voor een proefvlucht tussen Botwood, een kleine haven in New Foundland, en Halifax in New Scotland. Door slecht weer werd het postvliegtuig echter beschadigd en de vlucht ging niet door. De brieven die met deze vlucht vervoerd zouden worden, dragen op de achterzijde een stempel van Halifax met de datum "4 Feber 1922". Dezelfde zegels werden ook gebruikt voor enige postvluchten 120 tussen St. John's en Halifax in 1922 en 1923. (Wordt vervolgd).